

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/32/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123012417
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2123012417.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Pavla Macháča a členov senátu JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX, trvalé bydlisko B. XXX/XX, C., t. č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), o odvolaní obžalovaného voči rozsudku Okresného súdu Trnava z 12. decembra 2023, č. k. 0T/142/2023-170, na verejnom zasadnutí konanom 16. apríla 2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 12. decembra 2023, č. k. 0T/142/2023-170 (ďalej len napadnutý rozsudok), uznal obžalovaného A. B. (ďalej len obžalovaný) za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že 24. júla 2023 v čase asi o 16:30 hod. v predajni Lidl na Hospodárskej ulici 7876/1 v Trnave zobral z chladiarenskeho boxu 1 ks špekačiek v hodnote 3,99 eura, ktorý si následne vložil do svojho čierneho batohu a bez zaplatenia za tento tovar prešiel cez pokladničnú zónu von z predajne, kde bol následne zastavený pracovníkom súkromnej bezpečnostnej služby a odcudzený tovar mu bol odobratý a vrátený do predajne nepoškodený, čím svojím konaním spôsobil spoločnosti Lidl Slovenská republika, v.o.s., so sídlom Ružinovská 1E, Bratislava - Ružinov, IČO: 35 793 783 škodu vo výške 3,99 eura, hoci bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý a to 10. mája 2023 za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, za čo mu bola uložená bloková pokuta a súčasne bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava č. k. 0T/90/2022 - 66 z 18. apríla 2022, právoplatným 18. apríla 2022, za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

2. Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. a § 46 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia.

3. Výrok o vine okresný súd odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní bolo nad všetky pochybnosti preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku, ktorý je opísaný v podanej obžalobe a tento skutok bol právne kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Tr. zák. Svedok D. E. videl obžalovaného ako z chladiaceho boxu vybral bližšie neurčený tovar (na vzdialenosť, z ktorej pozoroval obžalovaného zo svojho stanovišťa, nevedel presne identifikovať, že obžalovaný z chladiaceho boxu vzal jedno balenie špekačiek), za ktorý nezaplatil. Svedkyňa F. G. v ruksaku obžalovaného našla jedno balenie špekačiek. Svedkovia H. B. a H. I. po príchode do predajne Lidl na Hospodárskej ulici v Trnave chytili do vlastných rúk balenie špekačiek, ktoré sa nachádzalo v ruksaku obžalovaného a ktorého teplota pripomínala teplotu balenia špekačiek práve vytiahnutého z chladiaceho boxu. Na zadováženom kamerovom zázname bolo jednoznačne

zachytené ako obžalovaný v inkriminovanom čase berie z chladiaceho boxu jeden kus balenia špekačiek a následne s týmto balením odchádza preč. Verziu obžalovaného o tom, že do predajne Lidl si v ruksaku priniesol ním zadovážené balenie špekačiek z inej predajne Lidl v ranných hodinách, okresný súd s ohľadom na vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní vyhodnotil ako procesnú obranu, ktorá nebola potvrdená žiadnym dôkazom. Je v podstate vylúčené, aby obžalovaný vyložil balenie špekačiek, ktoré vzal z chladiaceho boxu, ešte pred prehliadkou jeho ruksaku a zároveň aby sa v jeho ruksaku nachádzalo balenie špekačiek schladené na tak nízku teplotu, keď teplota ovzdušia vo vonkajšom prostredí prekročila minimálne tridsať stupňov celzia. Pre rozhodnutie okresného súdu v prejednávanej veci nebolo kľúčové to, či obžalovaný s balením špekačiek v ruksaku opustil predajňu a následne sa vrátil späť, podstatnou bola tá skutočnosť, že vzal balenie špekačiek, schoval ho do ruksaku a bez zaplatenia za tento tovar prešiel cez samoobslužné pokladne s úmyslom predajňu opustiť aj s odcudzeným balením špekačiek. Odcudzenie balenia špekačiek obžalovaným a jeho prechod cez samoobslužné pokladne bez zaplatenia za balenie špekačiek bolo na hlavnom pojednávaní v dostatočnej miere preukázané. Pokiaľ ide o prípadné použitie materiálneho korektívu zakotveného v § 10 ods. 2 Tr. zák., aj keď poškodenému po vrátení odcudzeného nepoškodeného tovaru do predaja nevznikla žiadna škoda, okresný súd bol toho názoru, že v danom prípade vzhľadom na všetky zistené okolnosti aj na trestnú minulosť obžalovaného, ktorý len nedávno vykonal nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere dvanástich mesiacov za obdobný trestný čin, materiálny korektív nie je možné aplikovať.

4. Okresný súd ďalej dôvodil, že obžalovaný v rámci svojej záverečnej reči predložil okresnému súdu písomný sľub v zmysle § 53 ods. 1 písm. b) Tr. zák., že sa v určenom čase bude zdržiavať v obydľi na určenej adrese a pri výkone kontroly poskytne potrebnú súčinnosť, aby mu okresný súd mohol uložiť trest domáceho väzenia. Taktiež vyjadril svoj súhlas s uložením trestu povinnej práce. Trest domáceho väzenia i trest povinnej práce patria medzi tzv. alternatívneho tresty vo vzťahu k najprísnejšiemu trestu upravenému v našom právnom poriadku - trestu odňatia slobody. Z vykonaného dokazovania okrem iného vyplynulo, že 8. marca 2019 vykonal nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok uložený za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a 30. mája 2020 sa dopustil prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. Nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok vykonal 5. júna 2021 a už 16. apríla 2022 sa opätovne dopustil prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Tr. zák. a v tomto období sa dopustil aj priestupku proti majetku 31. augusta 2021. V prejednávanej veci bolo obžalovanému kladené za vinu i to, že sa konania opísaného v obžalobe dopustil napriek tomu, že sa 10. mája 2023 dopustil priestupku proti majetku, pričom len 23. apríla 2023 vykonal nepodmienečný trest odňatia slobody. S ohľadom na tieto skutočnosti okresný súd nevidel inú možnosť než uložiť obžalovanému ďalší nepodmienečný trest odňatia slobody. Podľa okresného súdu je evidentné, že zo žiadneho z doposiaľ uložených trestov si obžalovaný nevzal dostatočné ponaučenie a nedošlo k jeho náprave tak, aby nepáchal ďalšiu protiprávnu (priestupkovú, trestnú) činnosť.

5. Výrok o treste okresný súd odôvodnil tým, že u obžalovaného zistil jednu priťažujúcu okolnosť (obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený; súd podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia prihliadol na túto okolnosť) a nebola zistená žiadna poľahčujúca okolnosť. Po úprave dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu (desať mesiacov), ktorá vychádzala na šesťnásť mesiacov, okresný súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody na upravenej dolnej hranici trestnej sadzby. Takto uložený trest okresný súd považoval za zákonný a spravodlivý. Na výkon trestu odňatia slobody okresný súd zaradil obžalovaného do ústavu so stredným stupňom stráženia, keďže bol toho názoru, že sú na to splnené všetky zákonné podmienky upravené v § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák.

6. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a poučení o opravnom prostriedku sa prokurátor vzdal práva na podanie odvolania, no obžalovaný zahlásil odvolanie voči všetkým výrokom aj voči konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo.

7. Zahlásené odvolanie obžalovaný odôvodnil prostredníctvom obhajcu Mgr. Michala Lysa (ďalej len obhajca) písomným podaním doručeným okresnému súdu 9. januára 2024.

7.1. Obhajca označil napadnutý rozsudok za vecne a právne nesprávny. Zdôraznil, že obžalovaný spáchanie skutku popiera a že jeho vina dokazovaním preukázaná nebola. V ďalšom obhajca hodnotil jednotlivé vo veci vykonané dôkazy.

7.2. Pokiaľ ide o výsluch D. E., tento vypovedal podľa obhajcu rozporuplne pokiaľ ide o priebeh skutkového deja, a to aj v prípravnom konaní a aj v konaní pred okresným súdom. Tento svedok uvádzal nedôveryhodne, že obžalovaný mal pri svojom prvom vstupe už mať v ruksaku špekačky, ale mal byť podľa svedka tak rýchly, že ho nestihol zastaviť. Svedok potom nelogicky uvádzal, že sa obžalovaný aj vrátil do predajne a že ho obžalovaný upozornil, že má v ruksaku špekačky. Svedok D. E. mal podľa jeho výpovede ale namiesto jeho zadržania v tejto chvíli akosi nelogicky taktizovať a vpustiť obžalovaného do

predajne so špekačkami a potom (ako uviedol svedok) urobiť druhý záchyt. Neuviedol ale prečo tak urobil a prečo nezadržal obžalovaného pri druhom vstupe do predajne, ale napriek tomu, že ho obžalovaný upozornil, že má špekačky, toto mu mlčky schválil tým, že ho pustil do predajne. Vo svojej výpovedi D. E. uvádzal, že mal už vopred voči obžalovanému predsudky, keď uviedol, že už na prvý pohľad sa mu zdal obžalovaný podozrivý. Navyiac uviedol, že nesledoval celý pohyb obžalovaného v predajni, ale videl len vchod a východ z predajne a či vyberal špekačky z chladiaceho boxu nevidel. Jeho výpoveď je zmätočná a nevierohodná.

7.3. Podľa úradného záznamu z 25. júla 2023 podpísanom por. J. svedkyňa F. G. zastavila obžalovaného, keď prvýkrát odchádzal z obchodu a vykonala kontrolu ruksaku, kde sa žiaden ukradnutý tovar nenachádzal. Tieto skutočnosti sa podľa tohto záznamu dozvedela od svedkyne F. G. telefonicky. Naproti tomu na pojednávaní 14. novembra 2023 pri svojom výsluchu už svedkyňa F. G. uvádzala, že v ruksaku špekačky našla ona. Navyiac pripustila, že obžalovaného kontrolovala viackrát.

7.4. Svedkovia policajti H. B. a H. I. sa do obchodu LIDL dostavili až následne a tak priamymi svedkami skutkového deja neboli. Opísali len svoj postup po ich príchode a to, že obžalovaný spáchanie skutku od začiatku popieral.

7.5. Z obsahu oboznámeného kamerového záznamu nie je zrejmé, kto sa na záberoch nachádza a ani skutkový dej. Vzhľadom na umiestnenie a rozlíšenie kamier je zrejmé len to, že sa v predajni nachádzajú akési osoby. Na záberoch nie je obžalovaný. Obhajca sa nestotožňuje so záverom okresného súdu, že na prehratom zázname z kamerového systému poškodeného bolo vidieť obžalovaného, ktorý z chladiarenskeho boxu vybral balenie špekačiek, vložil si ho do ruksaku a následne opustil predajnú plochu. Pokiaľ ide o spôsob, akým bol kamerový záznam zabezpečený do spisu, domnieva sa, že argumentácia okresného súdu ohľadom zákonnosti získaného dôkazu (ešte v priebehu prípravného konania poverený príslušník Obvodného oddelenia Policajného zboru Trnava požiadal 25. júla 2023 poškodeného o zabezpečenie kamerového záznamu vo veci prečinu krádeže, ku ktorému došlo 24. júla 2023 v čase približne od 16:00 hod. do 16:30 hod. v predajni poškodeného v Trnave na ulici Hospodárskej. Písomným podaním doručeným Obvodnému oddeleniu Policajného zboru 4. augusta 2023 poškodený oznámil heslo na otvorenie kamerového záznamu z 24. júla 2023 od 16:00 hod. do 16:30 hod. z požadovaných kamier predajne a písomným podaním doručeným 8. augusta 2023 poškodený v prílohe poslal kamerový záznam. Na obálke, v ktorej sa DVD nosič so záznamom nachádza, je nápis „24. júla 2023“) nevyvracia námietku obhajoby o tom, že tento dôkaz nebol obstaraný správne. Z kamerového záznamu a ani zo sprievodných listín (na ktoré poukazuje okresný súd) nie je zrejmé, či pri zaisťovaní digitálnych stôp nedošlo k chybám, ktoré môžu mať za následok porušenie princípov digitálnej forenzej analýzy, nesprávne závery, resp. nemožnosť použitia digitálnych stôp ako dôkazov v rámci trestného konania. Obhajca namietal, že došlo k nesprávnemu zaisteniu kamerového záznamu ako digitálnej stopy, ktoré mal vykonať policajt (postupom podľa § 91 Tr. por.) za dodržania princípov digitálnej forenzej analýzy. Vzhľadom na špecifické vlastnosti digitálnych stôp (kamerový záznam) nie je zrejmé, či pri ich získaní, uložení, analýze a manipulácii s digitálnymi stopami boli dodržané pravidlá: požiadavka autenticity - musí byť zachovaná neporušiteľnosť (integrita) digitálnych stôp a zachovaná reťaz dôvery (chain of custody), požiadavka kompletnosti - digitálne stopy musia popisovať celý skutok, nielen osobitnú perspektívu, požiadavka spoľahlivosti - postupmi a nástrojmi na zhromažďovanie, preskúmanie, analýzu, uchovávanie a vyhodnotenie digitálnych stôp musí byť možné replikovať rovnaké výsledky v priebehu času. Postupy nesmú spochybňovať pravosť dôkazov a závery vyvedené po analýze, požiadavka vierohodnosti - digitálne stopy by mali byť jasné, ľahko pochopiteľné a vierohodné. Verzia digitálnych stôp predložených pred súdom musí byť spätne spojená s pôvodnými binárnymi digitálnymi stopami, inak nie je možné zistiť, či boli digitálne stopy vykonštruované. Z predloženého nosiča nie je zrejmé akým spôsobom (zariadenie, formáty, spôsob kopírovania) boli záznamy získané, komu bol tento záznam odovzdaný a v akej forme (nosič, osoba). Takto teda nie je zrejmé ani to, či tieto záznamy boli získané zákonným spôsobom (t.j. v súlade s Tr. por. a v súlade s právnymi predpismi týkajúcimi sa ochrany súkromia - zákon o ochrane osobných údajov).

7.6. Vykonané dôkazy takto neposkytujú takú súvislú reťaz dôkazov, z ktorej by sa mohol vyvodiť jednoznačný záver, že žalovaného skutku sa dopustil obžalovaný, nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný.

7.7. V neposlednom rade bol obhajca toho názoru, že ak by aj hypoteticky horeuvedený skutok spáchal obžalovaný, nešlo by o trestný čin.

7.8. Obhajca ďalej namietal, že okresný súd v napadnutom rozsudku uviedol, len „že vzhľadom na všetky zistené okolnosti aj na trestnú minulosť obžalovaného, ktorý len nedávno vykonal nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere dvanástich mesiacov za obdobný trestný čin, materiálny korektív nie je možné aplikovať“. S touto argumentáciou obhajca nesúhlasil, pretože okresný súd zdôvodňuje nepoužitie

materiálneho korektívu osobou obžalovaného, z dikcie § 10 ods. 2 Tr. zák. ale takáto možnosť nevyplýva a pre aplikáciu tohto ustanovenia je určujúci len spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, miera zavinenia, pohnútka páchatela a jeho závažnosť.

7.9. Vzhľadom na okolnosti skutku a najmä hodnotu údajne odcudzených špekačiek považuje za potrebné vyjadriť sa k právnej kvalifikácii skutku. Aj prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) ods. 2 písm. b) Trestného zákona má v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zák. stanovenú negatívnu podmienku, teda podmienku, kedy nejde o trestný čin, aj keď skutok inak napĺňa formálne skutkovú podstatu trestného činu a to je vtedy, ak je závažnosť prečinu nepatrná. Ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák. predstavuje vyjadrenie zásady subsidiarity trestnej represie (princíp ultima ratio) v praktickej rovine v každom individuálnom prípade, ktorý napĺňa formálne znaky prečinu. Nie je teda na ľubovôli orgánov činných v trestnom konaní alebo okresného súdu, či toto ustanovenie budú brať do úvahy alebo nie, musia ho aplikovať v každom jednom prípade prečinu, ak zistia, že závažnosť prečinu nie je nepatrná, pokračujú ďalej v trestnom konaní, ak zistia, že závažnosť nepatrná je, nemôžu v trestnom konaní pokračovať. Materiálny korektív by mal podliehať v trestnom konaní minimálne takej miere prieskumu, ako samotné naplnenie formálnych znakov skutkovej podstaty prečinu. Zavedením inštitútu nepatrnej závažnosti obsiahnutého v § 10 ods. 2 Tr. zák., t. j. materiálneho korektívu, zákonodarca sledoval možnosť vylúčiť zo súdneho prejednávania tie trestné činy (prečiny), ktoré možno označiť za bagateľné. Materiálny korektív má byť preto zárukou, že skutok formálne naplňajúci všetky znaky skutkovej podstaty prečinu bude trestne stíhaný len v prípade, ak jeho materiálna stránka spočívajúca v závažnosti spáchaného skutku, napĺňa základnú premisu trestného práva ako krajného ochranného prostriedku, ochraňujúceho najvýznamnejšie spoločenské vzťahy a nastupujúceho v okamihu, keď všetky ostatné prostriedky právnej ochrany (represie) zlyhali, respektíve sú nedostatočné, poprípade neúčinné. Teda v prejednávanej veci ukradnuté špekačky mali mať hodnotu 3,99 € a teda ich hodnota bola bagateľná, a preto nemožno kvalifikovať skutok ako trestný čin.

7.10. Ďalej obhajca poukázal na § 34 ods. 4 Tr. zák. a na to, že sa okresný súd pri určovaní druhu trestu týmto ustanovením dôsledne neriadil, vzhľadom na následok trestného činu (škoda vo výške 3,99 €). Obhajoba okresnému súdu navrhla, aby obžalovanému uložil trest domáceho väzenia podľa § 53 Tr. zák. alebo trest povinnej práce podľa § 54 Tr. zák. Okresný súd svoje rozhodnutie uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody zdôvodnil len všeobecne poukazom na predošlé odsúdenia obžalovaného. Pri určovaní druhu trestu (uložením trestu odňatia slobody) okresný súd nevzal do úvahy výšku hrozacej škody (3,99 €) v porovnaní s možnosťou umožnenia zárobkovej činnosti obžalovaného a vytváranie hodnôt pre spoločnosť a samotný štát (zníženie nákladov na väzňov vo výkone trestu a zároveň zvýšené príjmy štátu cez dane a odvody pracujúceho človeka), umožnenia kontaktu a udržania sociálnych väzieb páchatela s rodinou a blízkymi prostredníctvom uloženia navrhovaných alternatívnych trestov.

7.11. V súvislosti s otázkou neprimeranosti druhu a výšky uloženého trestu poukázal obhajca aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011. Obhajca bol toho názoru, že uložený trest v tejto veci nezodpovedá kritériám primeranosti najmä s ohľadom na výšku hrozacej škody (3,99 €).

7.12. Z prezentovaných dôvodov obhajca v konečnom návrhu žiadal, aby Krajský súd v Trnave (ďalej len krajský súd) podľa § 321 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. e) Tr. por. zrušil odvolaním napadnutý rozsudok vo všetkých jeho výrokoch a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol tak, že sa obžalovaný oslobodzuje spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom alternatívne podľa § 285 písm. c) Tr. por. preto, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

8. Prokurátor sa k písomne odôvodnenému odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

9. Spisový materiál bol krajskému súdu riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného 22. februára 2024.

10. Za účelom prejednávania odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 16. apríla 2024, ktorého sa zúčastnil prokurátor krajskej prokuratúry. Účasť obhajcu obžalovaného a samotného obžalovaného bola zabezpečená z ÚVV Leopoldov prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Tr. por., pričom obhajoba voči tomuto postupu neuplatnila žiadne výhrady.

11. Dokazovanie krajský súd doplnil podľa § 326 ods. 5 Tr. por. oboznámením čítaním podľa § 269 Tr. por. aktualizovaných správ a relácií na obžalovaného (č. I. 202 spisu, č. I. 216-231 spisu) a podľa § 270 ods. 2 Tr. por. správou o tom, akým spôsobom a kým bol kamerový záznam vyhotovený alebo získaný na č. I. 106-107 spisu.

12. V rámci konečných návrhov prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť v zmysle § 319 Tr. por. ako nedôvodné. Obhajca v konečnom návrhu poukázal na písomné odôvodnenie odvolania a pridržiaval sa konečného návrhu tam uvedeného. Žiadal, aby bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby

postupom podľa § 285 písm. b) Tr. por. z dôvodu, že žalovaný skutok nie je trestným činom. Obžalovaný sa pridržiaval toho, čo uviedol obhajca.

13. Podľa § 315 Tr. por., o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por., odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Tr. por., odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por., odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

14. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

15. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Ku konaniu, ktoré napadnutému výroku o vine predchádzalo

16. Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo napadnutým výrok, obhajoba v odvolaní namietala viacero chýb.

16.1. Ako prvé namietala, že kamerový záznam z miesta činu nebol získaný zákonným spôsobom. Túto námietku vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú.

Podľa § 89 ods. 1 písm. a) Tr. por., za vec dôležitú pre trestné konanie sa považuje vec, ktorá môže slúžiť na účely dokazovania.

Podľa § 89 ods. 2 Tr. por., zaistenie veci na účely dokazovania má prednosť pred inými dôvodmi zaistenia veci. Dôvod zaistenia je možné v priebehu trestného konania zmeniť uznesením, proti ktorému je prípustná sťažnosť. O zmene dôvodu zaistenia nie je potrebné rozhodovať, ak sú splnené podmienky na uloženie trestu prepadnutia majetku, trestu prepadnutia veci, ochranného opatrenia zhabania veci alebo ochranného opatrenia zhabania časti majetku a táto vec je zaistená na účely dokazovania.

Podľa § 89a ods. 1 Tr. por., kto má pri sebe vec, ktorá môže slúžiť na účely dokazovania, je povinný ju na vyzvanie predložiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu; ak ju treba na účely dokazovania zaistiť, je povinný vec na vyzvanie týmto orgánom vydať. Pri vyzvaní ho treba upozorniť na to, že ak nevyhoví výzve, môže mu byť vec odňatá, ako aj na iné následky nevyhovenia.

Podľa § 89a ods. 2 Tr. por., povinnosť podľa odseku 1 sa nevzťahuje na listinu alebo inú vec, ktorej obsah sa týka okolnosti, o ktorej platí zákaz výsluchu, okrem prípadu, keď došlo k oslobodeniu od povinnosti zachovať vec v tajnosti alebo k oslobodeniu od povinnosti mlčanlivosti.

Podľa § 89a ods. 3 Tr. por., vyzvať na vydanie veci je oprávnený predseda senátu a pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátor alebo policajt.

Cit. ust. § 89a Tr. por. upravuje tzv. edičnú povinnosť. Niet pochyb o tom, že obrazovo-zvukový záznam z predajne, kde došlo ku skutku, je vec slúžiaca na účely dokazovania, ergo vec dôležitá pre trestné konanie, preto vo vzťahu k nej existuje zákonná povinnosť vec vydať (tzv. edičná povinnosť). Výzva na predloženie alebo na vydanie veci v zmysle § 89a ods. 1 Trestného poriadku nemá predpísanú formu. Ide o opatrenie policajta (v tomto prípade), proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok.

V tomto prípade na splnenie edičnej povinnosti bola poškodená spoločnosť vyzvaná písomne oprávneným subjektom - policajtom OO PZ v Trnave podaním z 25. júla 2023 (v spise na č. I. 28), pričom tejto výzve vyhovel a vec dobrovoľne vydala obratom do trestného konania s tým, že obrazovo-zvukový záznam bol uložený na médiu v podobe CD nosiča (v spise na č. I. 106,107 + CD). Nešlo pritom

o vec, ktorej obsah by sa týkal okolnosti, o ktorej platí zákaz výsluchu. Písomná výzva má charakter opatrenia, primerane - per analogiam platí ust. § 62 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého sa podanie (vyššie uvedená žiadosť) musí posúdiť podľa obsahu a nie podľa označenia. Inak vyjadrené, len nesprávne označenie výzvy ako žiadosti a ani absencia poukazu na príslušné ust. Tr. por. neznamenajú, že vydaný obrazovo-zvukový záznam bol orgánmi činnými v trestnom konaní získaný nezákonným postupom. Žiadosť policajta obsahovo a materiálne zodpovedá výzve na predloženie veci v zmysle § 89a ods. 1 Tr. por., pričom nemožno opomenúť, že policajt žiadal o „zabezpečenie záznamu z bezpečnostných kamier“, teda žiadal kópiu z originálneho nosiča, ktorý tak nebolo potrebné odňať z dispozície vlastníka.

16.2. Absenciu zápisnice o úkone podľa § 89a ods. 1 Tr. por. vyhotovenú v zmysle § 93 ods. 1 Tr. por. možno považovať za nedostatok v procesnom postupe policajta, nie však v takých rozmeroch, aby spôsobila nezákonnosť získania predmetného záznamu, a tak jeho nepoužiteľnosť v procese dokazovania. Zápisnica o úkone sa vydáva ex post po realizácii predloženia alebo vydania veci a má dokumentačný, osvedčovací a deklaratórny charakter. V tejto veci kamerový záznam predložila poškodená spoločnosť (v spise na č. l. 106, 107 + CD). Nie je zrejmé, či osobne alebo poštou a ani to, či išlo o originálny nosič alebo kópiu originálu. Tieto skutočnosti však nie sú rozhodné, pokiaľ poškodená spoločnosť konala dobrovoľne, nemala výhrady k odovzdaniu veci a sama uviedla, že si je plne vedomá edičnej povinnosti (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tdo 13/2021 z 20. júla 2022).

16.3. Pokiaľ obhajoba odvodzovala nezákonnosť tohto dôkazu od porušenia ustanovení zákona NR SR č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (tzv. GDPR) zo strany poškodenej spoločnosti, opäť ide o námietku nedôvodnú. Poškodená spoločnosť v podaní z 25. júla 2023, ktorým reagovala na výzvu na vydanie predmetného záznamu, jasne uviedla, že sa ich záznam riadi ust. vyššie cit. zákonom a tiež internou smernicou vypracovanou v súlade so zákonným predpismi.

16.4. Obhajoba v odvolaní bližšie nešpecifikovala, v čom konkrétne malo byť porušený zákon NR SR č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov. Vo všeobecnosti možno k tomu uviesť toľko, že je všeobecne známy fakt, že tento typ predajní je práve z dôvodu väčšej hrozby trestnej, resp. inej protiprávnej činnosti a zabezpečenia lepšej ochrany v drvivej väčšine monitorovaný kamerovými a inými bezpečnostnými systémami, kde kamery nie sú inštalované latentným (utajeným) spôsobom, ale sú umiestnené na viditeľnom mieste a riadne označené. Ak by ale aj konkrétne táto predajňa predsa len nebola riadne označená nálepkou o kamerovom monitoringu, čo však preukázané v tejto veci nebolo, ani vtedy by nebolo možné vyhodnotiť predmetný záznam ako nezákonný. Bolo by absurdné, aby v konflikte chránených záujmov prevažoval záujem páchatela trestného činu (s ohľadom na ochranu jeho osobných údajov) nad verejným záujmom, ktorým je okrem iného ochrana fyzických a právnických osôb pred neoprávneným zásahom do ich majetkovej sféry (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo 14/2015 z 26. marca 2015).

S poukazom na vyššie uvedené krajský súd uzatvára, že predmetný obrazovo-zvukový záznam získali orgány činné v trestnom konaní bez akéhokoľvek náznaku zlomyseľnosti či úskoku, pričom vyššie uvedené nedostatky v procesnom postupe policajta nemožno označiť za také, ktoré by znamenali nepoužiteľnosť tohto dôkazného prostriedku. Nie je preto žiaden dôvod pochybovať o zákonnosti a následnej prípustnosti tohto dôkazu.

K výroku o vine

17. Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Nakoniec ani samotný obžalovaný v odvolaní nenamietal rozsah vykonaného dokazovania, teda že by okresný súd nevykonal všetky dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé a zákonné rozhodnutie. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. O správnosti a úplnosti skutkových zistení, ako aj o vine obžalovaného nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti, v celom rozsahu sa s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje a poukazuje naň bez potreby tieto vecne správne argumenty podrobne opakovať.

K rozsahu dokazovania

18. Pokiaľ ide o rozsah dokazovania, tento obhajoba v podstate namietala. Možno v tomto smere pripomenúť, že jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej sa postupuje tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Avšak procesný predpis nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov, teda neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Inak vyjadrené, zákon neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá,

podľa ktorých by sa malo vychádzať pri určení rozsahu dokazovania. Je vecou vnútorného presvedčenia súdu, aby v rámci vlastnej úvahy ustálil, kedy je dokazovanie vykonané v rozsahu nevyhnutnom na jeho spravodlivé rozhodnutie. Súd, vykonávajúci dokazovanie vo veci nie je čo do rozsahu dokazovania viazaný návrhmi strán a nie je viazaný ani ich názormi, či predstavami o nevyhnutnosti vykonávať ďalšie dôkazy. Je výlučne na zvážení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. V zmysle uvedeného preto súd nie je povinný vyhovieť každému dôkaznému návrhu strany.

18.1. Rozsah dokazovania vykonaný na hlavnom pojednávaní považoval aj krajský súd za dostatočný pre objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie. Krajský súd nezistil žiadne dôkazy, ktoré by zostali zo strany okresného súdu opomenuté.

K spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov všeobecne

19. Gro odvolacích námietok obhajoby sa týka spôsobu, akým okresný súd vyhodnotil dôkazy, ktoré na hlavnom pojednávaní vykonal a aké skutkové zistenia z nich ustálil.

19.1. Gro odvolacích námietok obhajoby sa týka spôsobu, akým okresný súd vyhodnotil dôkazy, ktoré na hlavnom pojednávaní vykonal a aké skutkové zistenia z nich ustálil.

19.2. Ku kritike obžalovaného ohľadne spôsobu hodnotenia dôkazov je potrebné na úvod uviesť, že v trestnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého, ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

19.3. Krajský súd tiež v súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

K vyhodnoteniu vykonaných dôkazov konkrétne

20. Podľa názoru krajského súdu okresný súd v procese hodnotenia dôkazov postupoval v súlade s pravidlami rozvedenými vyššie v texte, preto jeho skutkovým záverom nemožno nič vytknúť.

20.1. Treba uviesť, že odvolacie námietky obhajoby nepredstavujú tzv. novum, ale ide o súčasť obhajobných námietok prezentovaných už v konaní pred okresným súdom, s ktorým sa okresný súd v napadnutom rozsudku náležite vyrovnal. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne rozviedol, na základe akých dôkazov ustálil vinu. Aj krajský súd je toho názoru, že vina obžalovaného bola bez pochyb preukázaná v prvom rade obrazovo-zvukovým záznamom z miesta činu, ktorý priliehavo doplnili výpovede svedkov D. E., F. G. a príslušníkov polície H. B. a H. I. tak, aby vytvorili ucelenú reťaz dôkazov smerujúcich k jedinému záveru, ktorým je vina obžalovaného.

20.2. Pokiaľ ide o obrazovo-zvukový záznam z predajne, krajský súd už vyššie v texte uviedol, prečo ide o dôkaz zákonný a použiteľný. Na hlavnom pojednávaní bol správne tento dôkaz vykonaný na technickom zariadení postupom podľa § 270 ods. 2 Tr. por., pričom obhajoba voči spôsobu jeho vykonania žiadne výhrady nevzniesla.

Krajský súd však odvolacím prieskumom zistil, že okresný súd nebol dôsledný pri vykonávaní tohto dôkazu, keď neoboznámil správu o tom, akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený alebo získaný, hoci ide o súčasť vykonania tohto dôkazu, čo explicitne vyplýva z ust. § 270 ods. 2 Tr. por. Tento nedostatok krajský súd odstránil na verejnom zasadnutí tým, že príslušnú správu dodatočne oboznámil čítaním.

Postupoval tak nielen preto, že z hľadiska významového ide o dôkaz kľúčový, keďže zachytáva celý priebeh skutku a je potrebné aby bol vykonaný z procesného hľadiska bezchybne, ale primárne preto, že zákonnosť dokazovania je imperatív, na ktorý sú súdy povinné dbať hneď v prvom rade. Ak by totiž rozhodnutie v merite veci bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, zakladalo by to dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., na ktorú chybu musí odvolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak ju odvolateľ výslovne nenamieta.

Pokiaľ obhajoba namietala, že na zázname nič vidieť nie je, s týmto sa krajský súd po jeho vzhliadnutí nestotožňuje. Naopak, súhlasí s tým, ako tento dôkaz po obsahovej stránke interpretoval okresný súd v napadnutom rozsudku, keďže to zodpovedá skutočnosti. Rovnako správne ho okresný súd vo výsledku aj vyhodnotil.

20.3. Obhajoba ďalej v odvolaní namietala, že svedok D. E. nie je vierohodný, lebo nevypovedal rovnako v prípravnom konaní, ako na hlavnom pojednávaní, preto vina obžalovaného nemôže byť založená na jeho výpovedi. Túto námietku krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Z výsluchu svedka D. E. na hlavnom pojednávaní jasne vyplynulo, že obžalovaného videl ísť ku chladiacim boxom, vziať tovar z chladiaceho boxu, za ktorý nezaplatil pri samoobslužných pokladniach a opustil predajňu, následne stál pred predajňou a čakal druhého kamaráta, svedok na obžalovaného stále videl. Potom svedok uviedol, že obžalovaný sa na naliehanie kamaráta vrátil späť do predajne s tým, že svedkovi ako pracovníkovi SBS-ke nahlásil, že má v batohu špekačky, ktoré údajne kúpil inde, svedok na to nereagoval. Pri druhom odchode z predajne obžalovaného zastavila svedkyňa F. G., ktorá chcela po obžalovanom, aby jej ukázal batoh, medzitým prišiel pri samoobslužné pokladne aj svedok D. E., ktorý videl, že obžalovaný má v batohu tovar z chladiarenských boxov, za ktorý nezaplatil.

Pokiaľ ide o namietané rozpory vo výpovediach svedka z prípravného konania z 25. júla 2023 (v spise na č. l. 18, 19) a na hlavnom pojednávaní, k nim krajský súd uvádza, že na hlavnom pojednávaní bol za účelom odstránenia rozporov prečítaný len predposledný odsek na strane 4 zápisnice o skoršej výpovedi, ktorý sa vôbec netýkal toho či svedok obžalovaného videl alebo nie vziať tovar z chladiarenského boxu, týkal sa iba toho, či jeho kolegyňa F. G. kontrolovala obžalovaného pri prvom odchode z predajne, o čom mal svedok pochybnosti tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom. Z výpovede svedkyne F. G. vyplynulo, že u obžalovaného špekačky v batohu videla potom, ako ho vyzvala, aby jej ukázal obsah batohu. S istotou nevedela uviesť, či ho kontrolovala dvakrát alebo nie. Avšak je zrejmé, že ho minimálne kontrolovala druhýkrát, nakoľko potom za ňou prišiel D. E., v čom je zhoda aj s výpoveďou svedka D. E.. Iné rozpory vo výpovedi svedka D. E. odstraňované neboli, ergo platí to, čo svedok uviedol na hlavnom pojednávaní. Obhajobou akcentovaná diskrepancia je z pohľadu krajského súdu drobná, v zásade nepodstatná, preto nie podľa názoru krajského súdu spôsobilá spochybniť výpoveď tohto svedka ako celok, ako si predstavuje obhajoba. Treba zdôrazniť, že u svedka D. E., ktorý je bez pomeru k obžalovanému, nebol zistený žiaden motív klamať, či inak vedome škodiť obžalovanému. Je logické, že si svedok pre odstup času už detaily zákroku nemusí pamäť, zvlášť ak zákroky voči zlodejom realizuje z titulu svojej práce takpovediac na dennej báze, preto mu môžu jednotlivé záchyty splývať. Z uvedených dôvodov je aj podľa názoru krajského súdu tento svedok vierohodný a jeho výpoveď pravdivá, ergo tvorí spôsobilý podklad pre uznanie viny obžalovaného.

Nakoniec rozpory medzi svedkom D. E. a svedkyňou F. G., či obžalovaného svedok zastavil pri prvom odchode z predajne alebo pri druhom, je vo výsledku bezpredmetné, nakoľko obžalovaného mal tento svedok na očiach aj keď stál pred predajňou a čakal na kamaráta. Svedok k tomu uviedol, že obžalovaného nestihol prvýkrát zastaviť, pretože obžalovaný bol príliš rýchly, teda je logické, že si chcel na neho počkať pri druhom odchode z predajne. Podstatné je, že bolo preukázané trestnoprávne relevantné konanie, ktorým je to, že obžalovaný vzal tovar práve z tejto predajne a prešiel s ním priestorom samoobslužných pokladní bez zaplatenia, čím bol prečin krádeže dokonaný. Toto bolo v konaní aj podľa názoru krajského súdu bezpečne preukázané.

20.4. Správne okresný súd uviedol, že fakt, že išlo o tovar, ktorý vzal obžalovaný z chladiarenského boxu práve z predmetnej predajne, bolo potvrdené okrem už uvedených dôkazov aj tým, že žiadny iný tovar v batohu obžalovaný nemal a ďalej tým, že tovar bol na dotyk stále vychladený, čo bolo preukázané aj výpoveďami svedkov H. B. a H. I., ktorí zároveň zhodne uviedli, že v kritický letný deň bolo veľmi teplo. Treba zdôrazniť, že výpovede týchto zasahujúcich policajtov sú použiteľné v časti, kde uvádzali, čo po príchode na miesto činu vnímali svojimi vlastnými zmyslami (odcudzený tovar bol vychladený, že v ten

deň bolo teplo), už ale nie v časti, v ktorej uviedli, kto im čo z prítomných osôb hovoril, keďže by sa tak obchádzali ustanovenia zákona o výsluchoch zainteresovaných osôb.

20.5. Pokiaľ ide o úradný záznam, na ktorý poukazovala obhajoba, tento okresný súd správne do štruktúry dôkazov nezarádila. Judikatúra súdov je ustálená v tom, že úradné záznamy spísané príslušníkmi Policajného zboru SR nie sú dôkazným prostriedkom v trestnom konaní, nie je možné čítať ich ako listinu na hlavnom pojednávaní a nie je možné o ne oprieť meritórne rozhodnutie.

20.6. Logicky a vecne správne sa okresný súd vyrovnal aj s obranou obžalovaného, že predmetný tovar zakúpil v inej predajni Lidl v ten deň ráno. Správne ju považoval za vyvrátenú vykonaným dokazovaním, z ktorého vyplynulo, že odcudzený tovar sa nemohol nachádzať mimo chladiaceho boxu po tak dlhý čas, ako tvrdil obžalovaný (od rána až do momentu zadržania obžalovaného v poobedných hodinách), lebo by nevydržal vychladený, keď podľa výpovední svedkov bolo v ten deň mimoriadne teplo. Nehovoriac o tom, že obžalovaný najskôr tvrdil, že tovar kúpil deň vopred, neskôr to prispôbil vývoju dôkaznej situácie a uviedol, že ho kúpil v kritický deň ráno. To len dokresľuje tendenčnosť celej ním produkovanej obrany.

K právnej kvalifikácii stíhaného skutku

21. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé aj to, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení hmotného práva. Správne ustálil, že skutok opísaný v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku napĺňa všetky zákonné znaky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Tr. zák. Zavinenie obžalovaného podľa § 15 písm. a) Tr. zák. správne ustálil vo forme priameho úmyslu (jednota vedomosti a vôle), kedy chcel spôsobom uvedeným v zákone porušiť záujem chránený Trestným zákonom na ochrane vlastníctva. Správne poukázal okresný súd na to, že prisvojenie si cudzej veci spočívalo v úmyselnom protiprávnom konaní obžalovaného, ktorý svojím aktívnym konaním (odňatím z dispozície vlastníka s úmyslom si vec prisvojiť, tým že v obchode prešiel s tovarom cez pokladničnú zónu bez zaplatenia) smerujúcim voči cudzej veci, túto bez oprávnenia získal do svojej dispozície.

21.1. Pokiaľ ide o odvolacie námietky obhajoby voči právnej kvalifikácii, tieto vyhodnotil krajský súd ako nedôvodné. Výška spôsobenej škody pri súdenom skutku nie je podstatná, resp. nemá vplyv na právnu kvalifikáciu. Podstatnou z hľadiska použitej právnej kvalifikácie je skutočnosť, že sa obžalovaný dopustil krádeže (prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil) opakovane napriek tomu, že bol za drobnú krádež v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch priestupkovo postihnutý. Úmyslom zákonodarcu bolo trestnoprávne postihovať páchatel'ov tzv. drobných krádeží, ktorí sa ich v priebehu 12 mesiacov dopustia napriek tomu, že boli štátom v podobe priestupkového postihu upozornení, aby tak nečinili. Keďže sa obžalovaný takéhoto konania dopustil, hoci bol navyše za trestný čin krádeže v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, tak naplnil aj kvalifikačný znak v zmysle písm. b) ods. 3 cit. ust. § 212 Tr. zák.

21.2. Rovnako nedôvodne sa obhajoba domáhala aplikácie ust. § 10 ods. 2 Tr. zák., ktorý upravuje tzv. materiálny korektív. Vyvodenie trestnej zodpovednosti za prečin je podmienené (okrem splnenia podmienok uvedených v iných ustanoveniach) vyššou ako nepatrnou závažnosťou činu, ktorá sa zisťuje na základe komplexného vyhodnotenia kritérií uvedených v § 10 ods. 2 Tr. zák. (spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a), ktoré sú taxatívne. To má za následok, že pri vyhodnocovaní závažnosti činu vykazujúceho formálne znaky prečinu za účelom ustálenia záveru, či ide o prečin, nie je zákonne možné prihliadať na iné kritériá, ako sú uvedené v § 10 ods. 2 Tr. zák., v tom má obhajoba pravdu, avšak tiež nemožno prihliadnúť len na jedno kritérium v prospech obžalovaného bez posúdenia aj ostatných kritérií, tak ako to činí obhajoba v odvolacích námietkach.

21.3. Je pravdou, že obžalovaný ukradol špekačky v cene 3,99 €, avšak na strane druhej tak učinil hoci sa nenachádzal v stave núdze, keďže sám uvádzal, že bol zamestnaný s príjmom okolo 850 € v čistom mesačne, konal pritom v priamom úmysle, z okolností prípadu je zrejmé, že po kvázi úspešnej krádeži sa vrátil obratom späť do predajne a mal tú odvahu oznámiť pracovníkovi SBS pri opätovnom vstupe do predajne, že má so sebou v batohu ukradnuté špekačky, už ich ale vydávajúc za vlastné, zakúpené skôr a inde. Z tohto hľadiska po komplexnom vyhodnotení kritérií uvedených v § 10 ods. 2 Tr. zák. rovnako ako okresný súd aj krajský súd konštatuje, že závažnosť aktuálne súdeného prečinu je vyššia ako nepatrná.

21.4. Samotný fakt, že sa s touto argumentáciou obhajoba nestotožňuje, na veci nič nemení. Možno pripomenúť, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

K trestaniu všeobecne

22. Skôr ako sa krajský súd vyjadrí k zákonnosti a primeranosti trestu, je potrebné na úvod pripomenúť zákonom stanovené pravidlá vzťahujúce sa k trestaniu páchatelov trestnej činnosti.

22.1. Pokiaľ ide o primeranosť a zákonnosť výroku o treste, je potrebné na úvod pripomenúť, že pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

22.2. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

22.3. Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

22.4. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

22.5. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

22.6. Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadnuť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

22.7. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu

je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

22.8. Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatela i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatelom či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatela neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel oprávnene nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatela je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatela pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

K výroku o treste konkrétne

23. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk krajský súd konštatuje, že okresný súd u obžalovaného v súlade so zákonom skúmal pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a správne ustálil, že u obžalovaného nie je daná žiadna poľahčujúca okolnosť, no je u neho daná jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. a síce, že v minulosti už bol odsúdený. Zákonná sadzba pri trestnom čine krádeže podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. je v rozpätí od 6 mesiacov až do 3 rokov, po úprave podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. v dôsledku prevahy priťažujúcich okolností sa zvýšila dolná hranica na 16 mesiacov.

23.1. Pokiaľ ide o druh trestu, okresný súd postupoval správne, keď obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko v osobe obžalovaného ide o špeciálneho recidivistu vo vzťahu k trestnému činu krádeže podľa § 212 Tr. zák.. Teda u obžalovaného nešlo o ojedinelý exces v správaní, ale je u neho badateľné pravidelné páchanie krádeží, nielen na úrovni priestupkov, ale aj trestných činov. V minulosti mu boli dokonca uložené opakovane nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré vykonal, no tieto zjavne nemali na neho požadovaný odstrašujúci účinok, keďže sa po ich výkone opäť dopustil rovnakej trestnej činnosti. Z tohto dôvodu neprichádzali do úvahy alternatívne druhy trestov, pretože by nebol dostatočne naplnený jeden z hlavných účelov trestu spočívajúci v ochrane spoločnosti.

23.2. Predsa ak obžalovaného od spáchania úmyselnej trestnej činnosti neodradili ani opakované pobyty za mrežami ako krajný prostriedok trestnej represie v podmienkach Slovenskej republiky, tak niet racionálneho dôvodu sa domnievať, že by aktuálne akýkoľvek miernejší prostriedok trestania (alternatívny trest k nepodmienečnému trestu) splnil svoj účel v tom smere, že by obžalovaného do budúca odradil od páchania trestnej činnosti.

23.3. Pokiaľ ide o 16 mesačný nepodmienečný trest odňatia slobody, tento bol obžalovanému uložený na samej dolnej hranici modifikovanej trestnej sadzby. Takýto trest nie je možné považovať za neprimerane prísny. Skôr naopak, krajskému súdu sa javí uložený trest ako mierny a je otázne, či u takto kriminálne narušenej osoby vôbec splní svoj účel, tu najmä z hľadiska tzv. individuálnej prevencie. Pri trestaní obžalovaného mal okresný súd akcentovať ochrannú funkciu trestu, keďže len výkonom dlhšieho nepodmienečného trestu odňatia slobody bude obžalovanému aspoň na určitý čas zabránené v páchaní tejto úmyselnej trestnej činnosti a tak ochránené majetky iných subjektov.

23.4. Pre absenciu odvolania prokurátora, ktoré by bolo podané čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného nebolo však možné napadnutý rozsudok v tomto smere revidovať. Bráni tomu základná zásada odvolacieho konania ohľadom zákazu zmeny k horšiemu vyjadrená v ust. § 322 ods. 3 Tr. por., ktorá predstavuje jednu z esenciálnych zložiek práva na spravodlivý súdny proces a je budovaná na princípe, že postavenie obžalovaného sa nemôže zhoršiť tým, že využije svoje právo na podanie opravného prostriedku. Táto zásada teda garantuje možnosť obžalovaného napadnúť rozhodnutie súdu v čo najširšom rozsahu bez obáv z rizika, že si zhorší svoje postavenie.

K tzv. vonkajšej (súdnej) diferenciacii

24. Pokiaľ sa páchatel sankcionuje nepodmienečným trestom odňatia slobody, je povinnosťou súdu súčasne rozhodnúť o tom, v akom ústave na výkon trestu odňatia slobodu ho bude vykonávať, keďže v podmienkach Slovenskej republiky sa tresty odňatia slobody vykonávajú diferencovane v ústavoch na výkon trestu s minimálnym, stredným a maximálnym stupňom stráženia.

24.1. Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého trestu odňatia slobody, okresný súd nepochybil, keď obžalovaného s použitím ust. § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdeného trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Záver

25. S poukazom na vyššie prezentované skutočnosti a právne úvahy dospel krajský súd k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, preto ho postupom podľa § 319 Tr. por. na verejnom zasadnutí uznesením zamietol súc toho názoru, že na všetky relevantné odvolacie námietky boli poskytnuté príliehavé odpovede. Toto uznesenie bolo senátom prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.